

LATOR LÁSZLÓ

A kezdet

Mostantól már csak a szeszélyes álom
mintáiban fogunk rájuk találni:
elvonultak a cserepes lapályon
a háború utolsó katonái.

A — már úgy tetszik — eltúlozva festett
színpadias díszletek szétdobálva,
a sárga, zöld, a terepszínű testek
elhelyezkednek a tisztább halálba.

Hiznak az erjedés bölcs vegytanába
vetett, felajzott létek vad zugokban.
A megfülelt, csipős, fekete trágya
füstölög, már-már sötét lángra lobban.
Sűrű levében a tavalyi szalma:
a maró lúgot ronthatatlan állja
vörheny csigolyák közt okker huzallal
épült másolhatatlan statikája.

Az útfélen a gödrökben a téli
szemét fehér szakállt eresztve rothad.
A Kálvária utca jegenyéi
megint valószínűtlenül ragyognak.
Kijjebb, hol már a város falu félig,
jámbor dicsfényül odakanyarítva
a roskadt háztetők fölé, fehérlik
az ultramarin ég egy ujjnyi csíkja.

Ragyafoltos házakban tiszta szappan-
illat nyirkos dohszaggal keveredve.
A Gödörben harsog javíthatatlan
borisszák rekedt, bikanyakú kedve.
De az idők recsegő hordalékán
keresztül a hűdékes renyheségből
a kékszívű fehér acetilénláng
váratlanul a horpadt ég felé tör.

Verejtékes, borostás Krisztus-arcok
nehéz házi szeszek tüzeiben égnek.
Gyűrött papírra hevenyészve rajzolt
jövendők, tervek, érvek, ellenérvek.
Száras szelekben só marja a száját.
Emészti egymást kétely és reménység.
A gondolat már majdnem megtalálja,
a mozdulat már-már megüli fészket.

A töltésen túl a gizgazos ártér
görcs fűzfái közt káprázik a hőség.
Derül, sötétül, változik a háttér,
kiválik az egyetlen lehetőség.
Az aluvót nehéz álom csigázza,
törődötten ébred, s az élhetetlen
szerelem szép lenvásznon-lobogása
elenyészik a vándorló egekben.

TORNAI JÓZSEF

Nyelvtelen, reménytelen

Soha nem tud meg többet a körül
annál, hogy kő meg por,
és saját teste lüktetéséről,
hogy lüktetés meg fagyos-sár-merevülés,
vér a földön, a porban.

Mászik föl a hegyre,
de tudja, egyre lejjebb ér,
már lent van egészen a síkságon,
világ hasán, világ anyjánál,
születése helyén, születése zöld álmában,
hol a kövek homokká csordulnak
és az ő arca síksággá.

Minden beszél. Mennyi nyelv,
fű-nyelv, akáctüske-nyelv, látóhatár-nyelv,
átváltozás-nyelv, bibiclábnym-nyelv
az iszapon. Egybeforrad velük,
beljük habzik, de csak szava bugyborékol,

ő maga elfoszlik nyelvtelen, reménytelen.